

شاہ شجاع اور بیرکٹ

د تاریخ پہ تلہ کی

حالبہ مقایسہ اور عجیب مشابہت
لکوال: حبیب اللہ رفیع (۱۳۶۴)

Ketabton.com

«شاہ شجاع» اور «ببرک»

د
تاریخ پہ تلہ کی

(جالبہ مقایسہ او عجیب مشابہت)

لیکوال

حبیب اللہ رفیع

۱۹۸۵/۱۳۶۴

پبلسٹی ٹرانسپیرینس
پریس

د کتاب نوم : — شاه شجاع اوبيرك شا

ليکوال : — حبيب الله رفيع

د پښتني طرح : محمد روحاني ميلني

خطاط : — شاه محمود پتنگ

ناشر : — امان کتاب

د خپرولو نومره : — (۱۴)

د چاپ کال : — ^م۱۳۶۴

۴۰۶

ع ۱۹۸۵

د چاپ شمير : — ۵۰۰ ټوکه

بیه : ۶ روپي

تروڻ

د هغو ٽولو سڀڻو شهيدانو

په نوم

چي په دي يوه نيمه پيري کي پي

له انگرېزانو او روسانو سره

مقدس جهاد کړي دي

ح ، رفيع

فهرست

سرلیک

سریزه

لومړۍ برخه:

۶

له شاه شجاع نه تر بیرک شاپورې

۹

دوهمه برخه:

۱۹

د افغانستان د تاریخ دوی پانی

لومړۍ پاڼه: د انگریزانو لومړۍ تېرې

۲۱

اود افغانانو ملي پاڅون

دوهمه پاڼه: د روسانو لومړۍ تېرې

۳۶

اود افغانانو ملي پاڅون

درېمه برخه:

۴۹

د بالاحصار ننداره

۵۷

ضمیمه

د دینیا بامه
 د فو عینانو د
 عظمت ته دی
 س و فو سلسلی
 س جاپی لکوی
 پی راجی
 له س کندانو پی
 سنا از مو دینت ته د
 س و فو سلسلی دی
 اور و س پو ری
 پی راجی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تاریخ د ملتونز قد نما او حقیقت نما هنداره ده ، دا هنداره
پېښی ثبتوي او خبرې لکه څنگه چې دي هماغسې بڼیې ؛
تاریخ څوك بدلولى او غولولى نشي ؛ هدا سبب دی چې د تاریخ
قضاوت قاطع او پریکړی دی ، نه په چارجم کوي او نه له چا
سره ظلم .

تاریخ ملتونه دخپل تاریخ له کوربنونه درس اخلي ، د
خپل پیرون په غېږه کې دخپل نن پل پورته کوي او د سبا په
لور په پخه او ټاکلي لاره یون کوي .

د افغانستان د تاریخي ملت تاریخ هدا سې یو نړود
او له پندونو او ودهونو ډك تاریخ دی ، دلته ډېر ښکرو او زوږو
راغلي عینې ضعیف النفس او حان پلوري کسان یې موندلي
خو د تزلزلت ا حینستل یا لاندي کول یې له وس نه وتلي
او د افغاني تاریخ د ناهوس خلاف وه او په پای کې یې
شرهېدلي ماته حتمی وه او ده .

د پردو د تېر په مقابل کې نړموند د ملت ثابت د سړیخ
نړموند د تاریخ په اوږدو کې ډېرې ورته پېښې زین وې

اود دپرو بېلابېلو تېريوسير اود پيل اوپای تکي يې
سره غوټه کړي دي .

په دې مشابهتونو څخه پر افغانستان باندې يو نيم کاله
پخواند انگرېزانو د لومړي تېري داستان او جريان دى چې پر افغانستا
باندې دروسانو له روان تېري سره دېر ورته والى او مشابهه اسخونه
لري ؛ موږ په دې رساله کې همدا مشابهت څېړلى او پوره جالبه مقابله
ترې جوړه شوى ده .

دا اثر درى برخې لري ؛ په لومړۍ برخه کې په نولسمه پېړۍ کې
پر افغانستان باندې دانگرېزانو د لومړي تېري او په شلمه پېړۍ
کې پرافغانستان باندې دروسانو د لومړني تېري يوه لنډه پرتلنه
او مقايسه ده چې يو ځانگړى مطلب دى مقدمه - بحث او نتيجه
لري ؛ په دوهمه برخه کې په همدې دوو تېريو باندې په دوو بحثونو
کې مفصله څېړنه ده چې په دې توگه لومړۍ برخه د دې برخې له پاره
د ننوتگي او مدخل بڼه غوره کوي ؛ درېيمه برخه بيا هم په
همدې موضوع ليکله شوى او د دې اوږده بحث يوه ادبي نتيجه کړي
يې بللای شو .

موږ د تاريخ د اوجالبه مقايسه او عجيب مشابهت په دې وخت
کې چې له وحشى روسانو سره زموږ مقدس جهاد په بشپړ قوت
اود لوى خداى جل جلاله په مرسته په بري روان دى ، د لوستونکو مخې
ته بدو او د تاريخ د تېر همسیر په بناء دروسانو په محترمه ماته
حکم کوو او خپلو دینو هیواد والو او مجاهدینو ته دا وریادول غواړو

چې باید له تاریخ نه درس واخلي او دخپل وحشي دین د
ماتولو له پاره له هغولارو، چارو، ایشار، فداکاری او لوړپېښی نه
کار واخلي چې ددوی پلرونو د انګرېزانو د تېریو په وخت کې کار ترې
اخیستی و .

تر دې لنډې یادونې وروسته مو ددې کوچنۍ رسالې لوستلو
ته لاملو او د سروسانو د بشپړې ماتې په هیله داسرینه سره رانغاړو او
په موضوع پیل کوو .

په مینه

ح ، رفیع

پېښور ، کوزتاکال

۱۳۶۳/۹/۸

لوهري برخه:

له «شاه شجاع» نه تر «بيرك شاه»

پورې

پنځوس زده انگرېزي پوځ ورپسې و
«شاه شجاع» بریت تاوول سپرد دفاع و
خویرلک خرساڼ ترعنه بيرك «شاه شجاع» ته
دادی حکم «بيرك شاه» ها «شاه شجاع» و

مورن نه وایوچی تاریخ تکرار پری خوله دی نه م باید سترگی پتی
نه کله شی چی تاریخی هیوادونه د هغو پخو سیند و قوتل اوتل لاس
ته ورته دی چی د پیریو په پیریو کې روانی اوبه په خپل قالب کې
اچوي ، تاریخی پېښې قالب بندي کوي او خپل ځانگړی اثر وربخښی ؛
له دې ډول هېوادونو څخه افغانستان یو تاریخی او تاریخ جوړونکی
هېواد دی چې تمدن یې له تاریخ سره غږونکې رانښلېدلی او د شروندانو
پنځوس زره کلني نښې نښانې نښانې لاس کې دي . دا هېواد د پیریو
په اوبه وکې د راز - راز تیری کوونکو او اشغالگرانو تریرغل
لاندې راغلي دی خود دې هېواد مسلمانان او مېړنیو زاهنو دا قول تېری
شته کړي او یرغلگر یې په خپلو وینو لهرلي دي .

لیری نه څو د موضوع درو بڼا نتابه له پاره پر افغانستان
باندي دوخت د لوی ښکیلاک کړ قوت انگرېز لومړی تجاوازاو
ددې وخت د لوی یرغلگر قوت روس لومړی تېری سره پرتله
کو ، سره له دې چې ددې دوو تېریو زماني فاصله د یوې نیمې
پېړۍ شاوخوا ده خو ورته والی یې دېر سره زیات او د توجه وړ دی ؛
انگرېزان په ۱۸۳۹ع کال کې پوره ۱۴۵ کاله وړاندې له خپل
ترپنځوس زره زیات لښکر سره د هېواد له ختیځ او جنوب ختیځ لوري
څخه د « شاه شجاع » په نامه دیوه فراسي سړي د حمایت په پلحه
زموږ په هېواد راننوتل ، د انگرېزانو د تېری منطق دا و چې موږ
« شاه شجاع » پر خپل هوونې تخت کېښوو او د حالاتو تر کابو کېدو
وروسته بېرته خپل هېواد ته ستونږو . د لښکر په تلو عصري وسا

اونظامي تجھيزاتو سنبال وُ چي لنڊيزي دادی :

«د بنگال ډويزن د جنرال کاتن په قوماندانۍ ۹۵۰۰ تنه،
د بمبي ډويزن د سرجان کين په قوماندانۍ ۵۶۰۰ تنه، د جنرال
ډنکن زيرمه شوی لښکر ۴۶۵۰ تنه، د بمبي زيرمه شوی
لښکر ۳۰۰۰ تنه، د شاه شجاع لښکر ۶۰۰۰ تنه، دده د زوی
نيمو، شاه لښکر ۴۸۰۰ تنه، د پنجاب د سکھانو مرستی مسلمان
لښکر ۶۰۰۰ تنه، د سکھانو قوت الظهير ۱۵۰۰۰ تنه، چي قول يې
۸۰ توپونه، ۹۴۰ تنه توپچيان او ۵۹۰ تنه مهندسين درلودل،
داوتول عسکر ۵۴۱۵۰ تنوته رسېدل چي ۱۲۰۰۰ تنه يې دلوانو
کارکوونکي او ۳۰۰۰ سره يې بار وړونکي او بنان درلودل،
هر جگي انگرېز يونکر درلود، هر فيل دوه مهمتران او هر لښکر
دوه سقاوت درلودل اولس بار وړونکي او بنان، هر اس
يو مهمتر درلود، د هرو شپاړسو تنو عسکرو يو آشپز او د
هرو دريو او بنانو يو خاړوان و؛ شرنگه کري، نانبايان، قصابان،
خيمه وړونکي، کسبگر او خرڅوونکي هم پر دې «جمل» لښکر وړ
زياتېدل؛ اما انگرېزي افسرانو هر يوه افسر لس او بنان، يوه
کاومينی ريهی، پنځه د سپرۍ آسونه، دوه يابوگان او تقريباً
شلوېنيت تنه کارکوونکي او خد متکاران درلودل، د دوسته انگرېزي
ميرمنې هم له يوشمير ميتخو او هر ييو او تخت روانو سره په زريات
تجمل سره د افغانستان ميلاستون ته راښوتلی. د افغانستان
پر لاسو باندې د دې «جمل» اردو ته بهېدل لکه د ملخانو سيل

داسې و چې د هيواد په كليو او ښارونو رالويدل او خواږه، واښه او هيوې يې په خپله مخه كې له منځه وړل. (افغانستان د رسير تاريخ ، د ارواښاد غبار تاليف ، ۵۲۳ مخ ۰) .

هداران روسان په ۱۹۷۹ع كال كې له خپل سل زرين مجهنښ لښكر سره د افغانستان له شمالي او شمال لويديځ لوري څخه د خپل يوه فلزي ځيره خرد بېرك تزارمل د حمايت په پلمه زموږ په وطن راتويې شول ، د روسانو د تيري منطق هم دا و چې موږ بېرك-د كابل پر تخت كښنو او د وضعې تر لاسه وروسته زموږ لښكر پرته زموږ هېواد ته ستېږي ، دې لښكر همكل عصري تجهيزات درلودل او په دې تيري كې هوايي تېرى هم له دې كبله چې په دې يونيم سل كلن زهاني ولقن كې الوتكه اختراع شوې او پراختيا يې كې وه ، شامل و ؛ سره له دې چې د روسي متجاوز لښكر د مهماتو جزئيات تر اوسه په لاس كې نشته خو په زړه او توپږ او ټاكنونه ورسره وو ، په سلماو الوتكي ورسره ملي وې او په دې سر پرې يې ممنوعه كيمياوي اوزهر لرونكي وسله هم له ځانه سره درلوده او په سلماو زره كله شينكوف او و شرونكي وسلې يې افغانستان ته له ځان سره راوېلې .

د پر لوي توپير چې په دې دوو تېريو كې موجود و دا و چې شاه شجاع د انځرېز د لښكرو په ځمكنښ صاف كې د كندهار له لارې وطن ته راننوت خو بېرك تزارمل په افغانستان كې د روسي عسكرو تر ځاي پر ځاي كېدل وروسته د روسي الوتكي

په ټول بکس کې په پټه افغانستان ته را ننه ایستل شو. هدا
 راز شاه شجاع خپله واکمني (!) په کند هار کې په یوه غزنه کې
 اعلان او " تاج پوښي"، ترسره شوه خو بېرک د هسکو او تاشکند
 له لارې کونځنځه خپل رټلی رژیم اعلان کړ او د بریژنیف په وړاندې
 یې د هېواد پلورنی مراسم ترسره کړل .

انگرېزانو د لاهور د درې اړخیز تړون له مخې چې په ۱۸۳۸ع کال
 د انگرېزانو، رنجیت سنگھ او شاه شجاع ترمنځ شوی ؤ، افغانستان
 اشغال کړ او روسانو د هغه تړون له مخې چې په ۱۹۷۸ع کال یې له
 خپل بل نوکر "تروکی" سره په هسکو کې لاس لیک کړی ؤ، د
 افغانستان په اشغال لاس پورې کړ .

افغانانو ته کله چې غبرگنده شوه چې د افغانستان واکمن شایع
 نه بلکه مکانات دی او انگرېزان د هېواد په ټولو چارو کې لاس لري،
 نو وسله یې راپورته کړه او په ټول هیواد کې یې په پاشوت لاس پورې کړ،
 د دې ملي قهر منطقي نتیجه د ۱۸۴۱ع کال د نوامبر د دویمې نېټې ملي
 پاڅون ؤ چې د کابل او شاوخوا خلک دملي مشرانو تر قوماندې لاندې
 راپاڅېدل، د خپلو لاسو په وسله یې بالاحصار تر اور لاندې ونیو
 او د هېواد پاکه خاوره یې د دینمن تر پېښو لاندې په اور بدله کړه.

هدا راز له هغې ورځې نه چې روسانو د ۱۳۵۷ لمریز کال (۱۹۷۸ع)
 د غوايي د کودتا له لارې خپل نوکران واکمني ته ورسول او زموږ
 پر پاکه خاوره یې غیر مستقیم تېری وکړ او زموږ سیاسي سرمنځ
 یې تر لاسه کړ . افغانانو د موضوع له درک سره سم ټوپک ته لاس کړ،

محلي قيا موندو - ورو د ملي پاشون بڼه غوره كړه، عسكري او ملكي پاشونونه وشول او د روسانو پر استعماري اداره وژونكي او درني ضربي واردي شوي، په ۱۹۷۹ع كال كې پر افغانستان باندې روسانو وسله وال تېري د عمومي انقلاب سبب شو چې ورځ په ورځ يې لمن پراخه او بري يې د توجه وړ شول او اوس لكه څرنگه چې د ۱۸۶۱ع كال د نومبر په دوهم نېټه چې كابل د مجاهدينو تر محاصري لاندې ؤ، دا تاريخي ښار د اسلام او وطن د غاړيانو تر زړېدې محاصري لاندې راغلی دی .

د شاه شجاع په دوره كې هم دولتي اداره او افغاني عسكرو د انگرېزانو په خدمت كې وو او اوس هم هدا سبب ده؛ په هغې وخت كې هم دې خوار ساتل شوي خو حضرت د اردو پياوړي ايمان په وسله سنبال ملت خپله تيره توره خپل دښمن ته وښوده او اوس هم .

هغه وخت هم د شاه شجاع بادالمن، برنس او مكناتن د مجاهدينو د تېري تودې له لاسه يو په بل پسې د جهنم لاره ونيوله او اوس هم د بېرته بادالمن برېښيف ^{اوپر ښكار} اندروپوف او مجاهدينو د ميرانې او نه باور كيدونكو بريو له امله زړه چاودي د دوزخ كښې ته روان شول .

د انگرېزانو په تجاوز كې هم هغه ټول انگرېزي عسكرو چې د لته بند له لارې نه كابل ته راغلي وو په هغه لاره كې جهنم ته وليدل شول او اوس هم هغه روسي عسكرو چې د سالانو

د تونل له لارې کابل ته راغلي په هماغه لاره کې جهنم ته
لېږل کيږي .

د افغان او انګرېزانو په لومړۍ جنګ کې د برنس او مکتان
تر وژل کېدو وروسته د شاه شجاع د وژل کېدو وروسته
او اوس د بریښنيک او اندروپوف تر زده چاودې کېدو او جهنم
ته تر رسېدو وروسته د بېرک تر اړه د وژل کېدو موقع راغلې شوې
ده .

د شاه شجاع د درامې په پاې کې بيا هم شاه شجاع د اميرانه
وګرځېدو د انګرېزانو له هغه قرارداد نه يې غاړه وغزوله چې له
ملي مجاهدينو نه يې ژمنه اخېستې وه چې انګرېزان به شاه شجاع
له ګان سره بيا يې او افغانستان به ده ته په برتانيوي خاورو
کې معاش ورکوي او په مقابل کې به دوی امير دوست محمد خان
بېرته افغانستان ته را ستوي خو شاه شجاع د دې تړون په خلاف
له انګرېزانو سره تر تلونو په افغانستان کې وژل کېدلو ته
تر حېڅ ورکړه او همدلته مجاهدينو په لاس دخپلې لويې ګناه په
کفاره کې وژل شو خو له بېرک سره دا شجاعت هم نشته چې
دان روسان له افغانستان نه پېښې سپکولو ته اړ شي نو
دی به روسانو ته زاری کوي چې تر ګان وړاندې ماله افغانستان
نه وباسئ خو وخت به تر وخت تېروي او روسان دخپل
له مخې مغلوبان په نيمه لاره کې پرېږدي نو بيا به دوی ترې حې
او بېرک به جبراً مجاهدينو ته پرېږدي او بيا به هم د تېبتي له

هغو سره د شاه شجاع په سرنوشت اوږدې او د مجاهدینو په
لاس به د دوزخ کندی ته غورځول کېږي .
په نتیجه کې باید وویل چې پر افغانستان باندې د روسانو لومړي
تېري همغه لار چې یوه نیمه پېړۍ وړاندې د انگریزانو لومړی تېری
وهلی وه ، په مخه کې لري او موږ داسې ورځې ته سترګې په لاریو
چې د دې دوو تېریو پیل او پای ټکي په خپل تاریخ کې سره وښلولو
او د راتلونکو تېریو کورنکوله پاره یې د عبرت د یوه لوی درس په
توګه پریږدو!

هو! دا ورځ وېره لنده او شتر دې ده ځکه چې لوی خداي جل جلاله
د حق او حق پالونکو ملګری دی :

لاتراوسه یې ماغزه په قرار ته دي
چا چې ماسه وهلی سره سنګ دی

دوهمه برخه:

د افغانستان د تاريخ دوي پاني

په

د هري پاني يوه مخ توپرا او بل طلاني دي

د انگرېزي پښتاني زور د لته اوبه شو
په نهاريو د تزار نوي لښکر دی

لومړې پاڼه

په ۱۹۳۸ کال پر افغانستان باندې د انگریزانو

لومړې تېری

اود ۱۸۴۱ کال دنوامبر په دوهمه نېټه د افغانانو

ملي پاڅون

په نولسم پېړۍ کې په افغانستان کې د اقتدار جنګونو او د واکمنۍ کورنۍ، کومښیر غځېدو د افغانستان هغه پیاوړې سترواکۍ (امپراتورۍ) چې لوی احمد شاه بابایې بنسټ ایښی ؤ دېره کم واکه، کا واکه او پې خواکه کړه او ددې نرمینه یې برابرې کړه چې د روس او انګېز بېګه لاکړې سترواکۍ افغانستان د خپل استعماري مراقبت صحنه وګرځوي .

انګېز پلنونه د قدرت د وړې شاه شجاع پناه وړ و نه لورواو حالات داسې وشړخول چې انګېزان تر روسانو وړاندې شي او

د افغانستان په لاندې کولو سره د آموښند ترڅنډ وپورې
 ځان ورسوي، د ۱۸۳۸ع کال په جون کې له فرلری شاه شجاع
 سره د لاهور مټلک تهرون کول د دې تجاوز عملی پیلامه وه؛
 انځر پزنودیرې اعلامیې په ترڅ کې امیر دوست محمد خان په
 دې ترمی کې چې گویا د روس په مرسته له افغانستان سره
 د «پښور» بیاترک غواړي، دوی په دې اعلامیه کې «بارکزی» سره
 د حکومت «غاصبین» وبلل او د افغانستان واکمني یې د «سدوزیر»
 «قانونی حق» بلله، د «بارکزی» په وخت کې یې د افغانستان
 وضعه «که وده» ونښوده او په اعلامیه کې یې زیات کړه چې د اکو وړې
 هغه وخت له منځه یې چې شاه شجاع د انگرېز په پوځی مرسته بېرته
 په خپل «موروثی تخت» کې بنډول شي او په دې توگه به د برتانوي
 هند «تمامیت» تأمین او د افغانستان د ملت «اتحاد» به ټینګ
 شي.

د همدې منطوق په بناء انځر پزان پرافغانستان باندې
 د تېرې په تیاری بوخت شول، د سفربري امر یې وکړ،
 د شاه شجاع په لاسلیک یې په افغانستان کې زیات شهر ابلاغی
 نشر کړه چې پکې ویل شوي وو؛ د افغانستان د سلطنت حقیقی
 او شرعی وارث «اعلیحضرت شاه شجاع د غانزي احمد شاه بابا» لمسی
 او محمد زایي وروڼه د تاج او تخت غاصبان دي نو دادی د افغانستان
 «اصلي پاچا» له «خپل لښکر» سره د خپل پلرني تخت د نیولو
 په نیت خوځېدلی دی او د هندوستان د انگرېزي حکومت

لبنکري چې دى يې دروند مېلمه و دده په ملتيا کې ورسره
سرواني دى شوپه خپل پلرني تخت باندې دده «جلوس» وويي
او «مبارکي» ورکوي بيا به دا دوست لبندرې ته له افغانستان
نه ووزي او هندوستان ته به راغبرلو شو .

له شاه شجاع سره داروان، مبارکي ويونکي، «دوست» لبندرې
چې ټوله شمېره يې شلور پخوس زده يوسل او پخوس تنه کېده او اويا
توپر نه اود وخت مدرنه اوقوي وسله ورسره وه ، له بشپړ و
تجميزانو سره روان شو ، پتيل شوې وه چې دا «محدودي قواوي»
د خيبر له لارې ننګرهار او د سيند او بلوچستان له لارې کندها
ته ننزي . د سيند له خوارولاني قواوي د ۱۸۳۹ع کال د جنوري
په شلمه نېټه د سيند د سيند شخړه وته را ورسېدې ، په فوري
کې تر سيند لپورې وټي او په بنګارپور کې له شاه شجاع سره يو
جای شوې ، په افغانستان کې د انګرېزانو اصلي پاچا مکتان
چې ظاهراً د انګرېز د سفير په ترکه و ، ورسره و .

د خيبر له لارې را سرواني قواوي هم يوازې نه وې د شاه-
شجاع زوی شهزاده تيمور ورسره و چې په دېرو اغزانو يې را
سروان کړی و .

انګرېزانو په خپل دې پروگرام کې هڅه درلوده داسې
وښيي چې شاه شجاع د افغانستان «خپلواک» پاچا دی او ورسره
راغلی انګرېزي لبندرې تر فرمان لاندې او خبر ورځني
مېلمانه دي . له همدې امله دوی په کندهار کې د شاه شجاع د

تاج پوښی په وخت انگریزي عسکر په داسې ډول د شاه شجاع
په مخه کې تېر کړل چې انگریزي بیرغونه یې د « احترام » په توګه
خوږه ندکړي وو او کله چې دی پر تخت کښېناست دده په درناوي
کې یې د تړون (۱۰) ډزې وکړې ، بیان د انگریزي لښکرو
قوماندان جنرال کین او په افغانستان کې د انگریزي سپین « مکتان »
د پاچا « حضور » ته وړاندې شول او د انگریزي حکومت په
نایتندګي یې مبارکه وکړې ، په ختیځ افغانستان کې یې هم داسې
وکړل ، شهنزاده تیمور یې چې د ربغتی جامې یې اغوستې وې په
ورینه یې مسند کښېناوه ، د لوړو خواوو ته مأمورین او عسکر د
« احترام » په ډول ودرېدل او انگریزي افسران مبارکه وکړې ،
د د انگریزانو د تجاوز د پردې مخه او روپوش و ؛ د دې تر شا یې
جواسیس خوله کړل ، پیسې او آواز یې خپرې کړې ، د کابل
د پاچا امیر دوست محمد خان د واکمنۍ د نامشروعې په برخه
کې یې د خلکو ذهنونه « تنویرول » غوښتل ، مشران او مخور ، خانان
او نوم لرونکی کسان یې په شاه شجاع لاهورول ، خړو چې په پیسو او
دسیسو وغولېدل لاهور او چا چې مقاومت کاوه له مخه یې وړل .
انگریزان په داسې حال کې چې شاه شجاع یې په مخه کې را روان
و د ۱۸۳۹ کال د اپریل په ۲۵ مه نېټه کندهار ته ننوتل او
د حکومتی قواوو له جزوي مقاومت نه وروسته یې کندهار تسخیر
کړ ، د مړه په اتمه نېټه یې د شاه شجاع تاجپوښي تر سره کړه او
تر دې یوه ورځ پخولې د افغانستان پر دې خرد مختار (۱) پاچا

يو اوه فقره ايز ترون لاسليك كړ چې په هغه كې منل شوي
وه ، انگرېزي مهلمانه عسكربه د تل د پاسره په افغانستان كې
پاڅې او لگښت به يې د افغانستان له خوا وركول كېږي ،
افغانستان به له بل يوه اروپايي هيواد سره م رولبط نه لري
او تجارتي چارې به يې هم د انگرېزي دولت د ايلچي په خوبښه
ترسره كيږي .

پرنګيانو له خپل ډالرد كړي پاچا سره په كندهار كې تر دوو
مياشتو تېرولو وروسته د كابل په لور د راتلو اراده وكړه ، په
كلات كې غلجيو خورې وړې حملې پرې وكړې او كله چې غزني
ته راغلل له تېليو دروازو سره مخامخ شول ، غلجيو د شاله خولپرغل
پرې ډاوي ، دوى سنګرونه جوړول او لا بریدې ته ټكړې
خوشاه شجاع په بېړه د انګرېز قواوې ورواستولې او غافلې كيږي كړل ،
غليبي غاړيات يوه برخه شهيدان او يوه برخه يې اسير شول
چې دا اسيران هم د انګرېزانو د كې په مخه كې د قربانو د پسونو
غونډې حلال او شهيدان شول ، انګرېزانو غوښتل ده وحشت
له لارې افغانان وويروي چې "تسليم" شي او له جهاد نه لاس
واخلي . له انګرېزانو سره د غزني ښار د تينكي كلا د تسخير
توان نه و ، سردار غلام حيدر خان بشپړ نظامي ترتيبات نيولي
وو خو دوى له يوه بل سېردار عبدالرشيد نومي نه استفا
وكړه ، دهغه د خيانت له امله يې د غزني ښار كابلي د سرازه د شپې
له خوا والوزوله ، انګرېزي قواوې كلا ته ننوتلې ، په ښار كې

دنده كوشه په كوشه د لاس او چريوان جنډ پيل شو تر
 دولس سوزيات كسان شهيدان شول، جنكي بنديان
 يې شاه شجاع ته وروستل خړه مخاخ كېدو سره يوه بندي پرې غږ
 كړ: « د پرېنكي تركه! » اوله دې سره ټول بنديان حلال كړای
 شول.

امير دوست محمد خان په ارغندي كې له خپلو عسكرو سره ناست
 ؤ او د « شه به كيرې؟ » انتظار يې يوست، كله چې په غزني كې
 د انگرېزانو له وحشت نه خبر شو په ډېر تلوليتوب يې عسكرو
 پرېښودل او داوڼي د كوتل له لارې د باميان او خلم په لور روان
 شو او ترې « تډې په » خړپ « ترجيع وركړه، كابل يې واكمنه شو
 او انگرېزان له خپل راورستلي ټولواك (؟) سره په كابل نغوته او د
 بالاحصار په اړه كې يې په بشپړه خاطر جمعې واړول. د كابل
 خلكو لاس پوڅي پاچا ته په كركه، نفرت او حيرت كتل او انگرېزانو
 هم چې ځان پر افغانستان « مسلط » كنهلی ؤ نودې د شاه شجاع -
 ظاهري نازول او پاچا - پاچا كول هم پرېښودل او په ډېره بې
 اعتنايې يې مستقيماً په حكروايي لاس پورې كړ او مكاتن نور
 په افغانستان كې « سفير » نه بلكه « ټولواكمن » ؤ.

انگرېزانو په افغانستان كې د خپلې دايمي استوگنې
 په غرض په نظامي تاسيساتو او د قشلوبه جوړولو لاس پورې كړې
 او يوشمېر اضافي قواوې يې په دې نامه چې « موبعلا » له افغانستان
 څخه ورو بېرته ولېږلې او دخپل واك او حواك په استحكام يې لاس

پورې کړ .

له بنلي خړا افغانانو د خپل حضرت له مخې خپل دښمن په خپل
خود کې نشوی ليدلی ، د هېواد په گوت - گوت کې گنگو سې
وي ، د ټينگار تياري نيول كېده او د پاڅون ، د ملي غورځنگ
او د ملي يون .

ددې لوی قيام لومړنۍ خښتې هاغه واړه ملي اوځوان واره
پرنلونه وړچې د کندهار - کابل پر لاره پر شاه شجاع او دده پر دوستانه
لښکر د کلات غلجيو پيل کړل ، په غزني کې خلکي مېرني ټينگار
او مقابلد وکړه او کله چې شاه شجاع (۱) او دده باداران په کابل کې
استوگن شول د زرملي خلک يا خېدل چې په وحشت سره
وگوتل شول ، بيا چې خپلواک (۱) پاچا ننوگرهار ته يو نيايشي
سفر کاوه د کونړ خلکو د پاچا او دده د دوستانو پر ضد پاڅون
و کړ چې د توپونو په خوله غلې کړای شو ، ورپسې جبار خېدل
يا خېدل خرافکرېزانو په بيه هر پاڅون غای په غای غلې کاوه د پاڅون
پي م غلې کړ ، افغانان ددې پر غای چې دا " وحشت " يې وويږي
نوم جري او زه ور شول ، خرگيانو دې بېکانه دولت تر دمايي
له ودرکولو سره وغراوه او د حصارک غلجی يو غل بيا يا خېدل
او د کابل - ننوگرهار لاره يې تر تېديد لاندې ونيوله ، داد ۱۸۳۹ع
کال خواره واره قيا مونه وو ، ددې قيا موني په نتيجه دام و چې شاه
شجاع (۱) خپل گمان وپېژاند او پوره شو چې زه " شريم ؟ " له مجا هدينو
سره يې د تماس هڅه وکړه خود انگرېز تر بشپړه څارنه لاندې

و او فرمانزده یې د انګرېزانو لاسونته ولوېدل او یله نتیجه
یې داوه چې په ۱۹۴۰ع کال کې د دې قیامونو لمن د پره خوره شو،
د حصارک د غلجیو جبهه پیاوړې پاتې شوه او په خورده کابل
کې یې دیوه برید په ترڅ کې د انګرېزانو لویه قوه نس کړه، همدغه
وخت د کوهستان او بخارو خلک هم را ولاړل شول او د جهاد ملایو
یې ووتلې، د کتدهاږ خلک هم پاشخېدل او انګرېزي فرماندار
یې وواژه .

هله امیر دوست محمد خان بخارا ته تر تېښتې وروسته بېرته
شمالي ولایاتوته راغېرل شو او خلکو په مېړانه ملاتړ ورسره
وګر، له کتدزته له پنځه زره لښکر سره بلخ ته روان شو، له
علم نه هم پنځه زره لښکر ورغی، لښکر یې له انګرېزانو نه ماته
و خورخوړ پاجا د کوهستان او کاپیسا مجاهدینو په بلنه شمالي
ته راغی دلته زهرو مجاهدینو د ملی رهبر (۱)، په توګه ومانه
او له انګرېز سره بریالی جنګ روان و، انګرېزانو په جنګ
کې شرمېدلي ماته وخورخوړ پاجا یو ناڅاپي د جنګ له مېدانه
ورک شو، له خپل باوري دوست سلطنت محمد خان سره د کابل
په لور روان شو، د ۱۸۴۰ع کال د نوږم په شلورمه نېټه کابل
ته ورسېد، هان دیکر مهال و، مکناتن له ښکاره نه اړک ته
سولت و چې د پاجا ملګری سلطان محمد خان ورغی او ورته وپي
ویل: «امیر دوست محمد خان را ورسېد!» مکناتن په ولخطا
و پوښتل «له لښکر سره؟» ده ویل: «نه!» . امیر وروړاندې شو.

مکناټن ته ورغاړه ووت او قصر ته له ننوتلو وروسته يې خپله توره مکناټن ته تسليم کړه چې بيا تر معاهدو او مفاهمو وروسته هند ته واستول شو؛ د شمالي مجاهدين د پاچا په ناسته وړ کېدو پرېشانه وو خوکله چې خبر شول: پاچا له کيټلي ميدان نه دېمن ته تېښته وروکړه دېر حېران شول خو پرېشان نه شول ځکه چې د دېمن ماتول او د خپل هېواد آزادي گټل يې خپل اسلامي او ملي فرض باله؛ دوی لکه زحمر زمرې په خپل ټول قوت د دېمن په عسکري قشله ودرتی شول، زيات شمېر يې د دوزخ مېلانه کړل او پاتې ترې وټينډېدل، هدا وخت په هلمند کې هم د جهاد يوه لويه جبهه جوړه شوه او په ننګرهار کې سنگوڅښل پاڅېدل چې په دې ډول په ۱۸۹۰ع کال کې د جهاد لمن ډېره خوره شوه او د افغانستان په هره برخه کې جبهې جوړې شوې.

د ۱۸۹۱ع کال شرمې له ورو- ورو قيامونو سره په آرامۍ تېر شو خو په اپرېل کې يې بيا قيامونه گړندی او پيا وړې شول، له يوې خوا د جهاد حلقه لويېدله او په ټول افغانستان کې خورېدله او له بله پلوه د مرکن (کابل) په لور د حلقه د ټنگېدو په حال کې وه او د انگرېزانو د تنفس لارې يې بندولې؛ دکلات غلجيو په اپرېل کې يو ځل بيا په انګرېزي قواؤ بريالۍ حمله وکړه، په جون کې د کندهار عليزي پاڅېدل؛ انگرېزانو په مجاهدينو کې د نفاق اچولو له پاره کسان واستول خو بريالی نه شول. په هلمند کې له دېمن سره خونړي جنگونه پيل شول، د غزني خلکو په جولای کې دکابل-

کندهار لاره بنده کره اود انگرېزانو لويه قوه يې چې کندهار ته تلوتکې وه ، تنس نس کره ؛ د دسمبر په مياشت کې په گردېز کې د زاوې خلکو يو بريالی پاڅون وکړ ، په اکتوبر کې د کوهستان او حصارک مجاهدينو په گډه سره له کوهستان او تېز نه تر بتخاک پورې د اتموله سيمه انگرېزانو ته د اور په تېرېد له کره ، د انجېز ودرېل شوې قواوې يې وار په وار له فتحه يووړې اود کابل په لور رالنده شول ، د اکتوبر په ۳۰ مه نېټه په بنار کې د سپاه سنگ په عسکري چوڼۍ مجاهدين لاس بري شول او نوزد مجاهدين په بنار کې دننه د يوه عمومي پاڅون په لټه کې وو ؛ تر اوسه د جهاد مشران په خپل - خپل ځای کې په جهاد بوخت وو ، واحد رهبري اود جهاد د لار بنود يې له پاره يې قبلي مفاهمه نه درلوده ، مجاهدينو د دې خلاف د کولو له پاره هم کار وکړ ، د ۱۸۴۱ع کال د نوامبر په لومړۍ شپه د مجاهدينو مشران د عاشقان عارفانو سره لنډه په باغ نواب کې په يوه کود کې سره لاغونډ شول ؛ امين الله خان لوکري ، عبداللہ خان اشکزي او نوزد جهاد مشران د عمومي پاڅون د طرحې په جوړولو وغځېدل ؛ د جنگ قوماندان ، نائب او يوه انقلابي شوری يې جوړه کړه ، د دې دې مکتوبونه يې ضبط او مخامخ يې تر کنترول لاندې لاوستي او په لور تدبير يې د قيام د بريالی کېدلو لورې خواوې وسنجولې او بيا يې نوږت وکړ چې سپاه دنومبر په دوهمه نېټه (چې د عقرب له ۱۰ سره سمون خوري) ملي عمومي پاڅون کېږي ؛

په پاك قرآن سوگند واخېست شو او سبا لمانځه مل عمومي
قيام په ټولو جوماتونو كې اعلان او له لمانځه او دعا وروسته
پيل شو ، د كابل ښار ټول د كانونه وټول شول د « الله اكبر »
ملكوني غږونو د كابل ټوله فضا ونیوله . ، مجاهدين په خرابات كې
د برنس په كور ودرغل ، ده د پيسو او رشوت وعدي وركړې خو
مجاهدين پرې ورتويي شول ، په كودي كې اوږدې كړې او
غرشيپي وروسته يې ككره د كابل په خوك كې خپول شوي وه ؛
په ښار كې د انگرېزانو ټولو كورونو ته اوږ ورتنه شو ، مكناټ د
بي بي مهر و قشلي ته ورتنېد ، له بالا حصار نه د انگرېزانو يركنېدك
مجهز عسكرو ښار ته راووتل ، نغور له باهونونه په ډبرو وپشتل ،
ابشېدلي اوبه يې پرې راټويولې او سنجونه يې پرې ل غورځول
او كله چې د مجاهدينو صفونو ته لاور سپدل د لاس او چپرېوات
په جناخو كې دا اوه سوه كسه د پسونو غوندي حلال او د ووتخ
مېلمانه شول ، شاه شجاع خپل زوی تیمور د خلكو د آلامولو له پاره
راولېږه خوده چې وضعه وليده مجاهدين يې د دښمن په
مقابل كې تشجيع كړل او حانت ته يې نجات وركړ .

انگرېزانو كابل ښار له بالا حصار نه د ترېنو تر اوږ لاندي ونيو ؛
خو دې ترېنو ډزو د قهرېدلو او پاڅېدلو خلكو احساسات نور
م توپاني كړل ، دا وخت د شاه شجاع د دربار افغاني كار كوونكو
م دجهاد صفونو ته راودانكل او د يې يوازې پرېښود ، ۷۵۰ تني
بمې م له كورونو نه راووتلې او د مجاهدينو په صف وركړې شي ؛

انگريزان د بي بي مهرو او نورو عسکري قشرونه راغونډه شول او هلته يې دفاعي جنګ غوره کړ، د قيام مشران د جهاد او عملي جنګ مشران هم وو او د بنسټ ته د ننګ په ډګر ولاړ .

د نومبر په درېيمه نېټه د انګريزانو دفاعي کلاوې هم بچ نه شوې او مجاهدين ترې تاويلتاو شول او د اوخت د کرهډ امن ، کوهستان ، غلجیر ، لوګر ، ميدان ، وردگو او بنار ته دنورو لنډو سيمو مجاهدين هم رارسېدلي او د کابل له مجاهدينو سره يوځای شوي وو؛ د نومبر په شلورمه نېټه د انګريزانو د غلي لوی ګودام او زياتي جنګي کلاوې مجاهدينو لاندې کړې او د نوامبر تر اوومې نېټې پورې انګريزانو ته يوازې بالاخصار او بي بي مهرو لويه جنګي کلاوې پاتې وو .

انګريزانو د جلال آباد يا کندهار له لارې د انګريزو امدادي پوځ د راتلو انتظار درلود خو د اپرېل په ۱۱مه نېټه د کابل - ننګرهار او کابل - کندهار په لارو کې له منځه وړي وو . انګريزانو په جنګ سر بېرته له دسيسو او پيسونه هم کار واخيست او د جهاد لوی مشر غازي عبد الله خان اشکزی د همدې حيات بڼکار شو او عبد العزيز نومی د شاله خوا حمله پرې وکړه چې د نوامبر په ۲۹ نېټه داسې وخت چې د مجاهدينو د مورال د تقوي له پاره په زخمي حالت کې له کوره راوتلی او په آس سپور و شهيد شو؛ مير مسجدي خان مسجونم کړای شو چې د نومبر په ۲۶ مه نېټه شهيد شو خو جهاد غلی نشو او د نوامبر په ۲۵مه او ۲۸ مه نېټه سزار

محمد اکبر خان او محمد شاه خان غلجی د جهاد په مشرانو وړ
زیات شول او دا خلاپي ډکه کړه .

انگرېزان مجبور وو او د دسمبر په میاشت کې چې له هرې
خوانا امید شوي وو سوې ته حاضر شول او د سوې د تړون
یوه مسوده یې ملي مشرانو ته واستوله خو هغوی مقابلتاً مسوده
تیاره کړه چې له افغاننستان نه یې د انګرېزانو بې له قید
او شرطه وتل ، افغانانو ته د درني وسلې پرېښودل ، بیاد -
افغاننستان په لوړ دتل له پاره کاره نه کتل یې مهم ټکی وو ؛
مکنات د دسمبر په یوولسمه د امسوده له ملي مشرانو سره لاسلیک کړه ،
مکناتن د پرژر له شوی تړون نه څپه غږول غوښتل او د
دسیسوله لارې یې نوي ارتباطونه ټینګول او د ملي مشرانو تر
منځ یې درز اچول غوښتل چې دوی بیا په پټه کې په دېر مهمیت
د انګرېز نوي دسیسې سره افشا کولې او د همدې مناققت نتیجه
وه چې مکناتن م سرپکې وځړ او د دسمبر په ۲۳ نېټه د جاهدینو
تر تیغ تېر شو .

انګرېزانو سره له دې چې له کابل نه د وتو تړون لاسلیک
کړی ؤ خو بیا یې م زړه ته نه لوېده چې یوه لویه استعماري
امپراتوریې دې دیوه واړه ملت له لاسه داسې شرمېدلي ماته
وځوري نورد نو قواؤ د رارسېدلو په تمه یې په وتلو کې ځنډ کاوه
خو جاهدینو فشار پرې اچولی ؤ چې د پرژر پاید ووزي ، د
انګرېزي امپراتوریې حیثیت نورد دځوندي کېدونه ؤ ۱۸۴۶ع

کال دجنوری په ۶ مه نېټه د کابل تحلیه پیل شوه، په
 سره ژمي کې سره انگرېزان په بد حال په وتلو شول، دسهار
 له لمر ختلو سره یې د کابل له قشلي نه په وتلو پیل وکړ او
 تر لمر لوېدو پورې یې قشله تحلیه کړه، مجاهدینو د دوی
 تر وتلو وروسته قشلی ته اوږ واچاوه او د سرو لښو په رڼا
 کې تر ډېره محایه دوی ځان ته لاره ټاکله، انگرېزانو بیا هم تمه درلوده
 چې د ننګرهار نه به انگریزي قواوې ملاتړ وکړي او ماته به یې
 په بريې بدلې شي، مجاهدین پوره شول، د ورځې به یې د تړون
 په اساس د انگرېزانو ساتنه او څارنه کوله خو د شپې به له
 خړد کابل نه تر جگد لک پورې محلی افغانانو یرغلونه پکې
 کول او د دینون عسکر به یې له منځه وړل، د جنوری تر ۱۳مې
 نېټې پورې چې انگرېزان د جگد لک له غاښې اوسبتل
 د انگرېزانو له اؤلس زریز لښکر نه یوازې د اکټر برلیدن
 شونډی پاتې ؤ چې ننګرهار ته یې د انگریزي پوځ د تباهی
 خبر ورسولای شو.

په دې ډول هوپ لویې امپراتورۍ له یوه واړه او بې پاچا
 ملت نه تاریخي او نه هېرېدونکې ماته وخوځه او هاغه ؤ چې
 په قرله نړۍ کې یې ماته شو شوه او یو وخت داسې هم راغې
 چې د الوی استعاری بنامار نومونه کاوند نه هم ودرستول
 شو او په زرهاؤ میله له موب نه لرې ولاړ او دامستمرې یې
 له کومې څخه ووتلې.

تقدیر داسی پېښه کړه چې د افغانستان بل همسایه استاز
قوت ته هم د تېري وار ورسېد، د ۱۹۷۸- او ۱۹۷۹ع کلونو په
اپریل او دسمبر کې یې پر افغانستان دوه پړاوین تېری وکړ. پر
افغانستان باندې د انګرېز لومړی تېری او د روس
لومړی تېری د زمانې په لحاظ څه کم یوه نیمه پېړی فاصله لري
خو د پېښو تسلسل یې تر د یوه ځایه سره ورته دی او د تاریخ د
تکرار بڼه یې غوږه کړې ده نو ځکه موږ د انګرېز د لومړي تجاوز
پاڼه همدلته راغواړو او د موضوع د بشپړتابه له پاره د روسانو
د لومړي تېري پاڼه رااړوو او په تېریون کې یې مطالعه کوو.

دوه پانه

په ۷۹-۱۹۷۸ع کلوکې پر افغانستان

باندې دروسانو دوه پړاوین تېرې

اود افغانانو ملي پاڅون

په شلمه پېړۍ کې م کورنيو شخړو، اغتشا شونو اود واکمني
ککړې د اقتدار سر قابتونو د افغانستان هغه ځوانه
خپلواکي چې د لوی خدای جل جلاله په مرسته، د اعلیٰ حضرت امان الله
خان په اراده اود ملت په مېتوتر لاسه شوې وه له خپل اصلي
مېسېنه وایستله، افغانستان یې د یو لړیلو محتاج کړ، د اقتصاد
اوفرهنگی بېنکېلاک لاسونه له هرې خوا را اوبده شول، زهوب
خپلواکي تش په نوم پاڅې شوه اود دې زهینه یې برابرې کړه
چې افغانستان د شرقی بېنکېلاک کوي ته ورته بل وهل شي .
داوخت د هند او پاکستان په آزادېدلو او جوړېدلو پورې

انگريز نومون له کاوند نه تللی و اوهم د غزې استعمار مخکېني
د امريکا په لاس کې وه ؛ امريکا له روس سره دنړۍ د
وېش (۱) په طرح کې افغانستان دخپلو گټو له ساحې مخه ايستلې
و له بېلې خواد روسانو سره اوخونړې بېنکېلاک نومون په
پوله ولاړ و ، له غير ملي حکومتونو سره يې د دوستۍ په جامه
کې تړونونه کول ، د اقتصادي ، فرهنگي او نظايي بېلا بېلو
تشبثاتو له لارې يې په افغانستان کې ځان تېنگاوه ، له يرې
خوا يې نومون عسکري ته لار وکړه اوله بله پلوه يې په ۱۳۴۳ ش
۱۹۶۵ع کې د « خلق » د باند په جوړولو سره نومون په هيواد
کې يوه پنځه سياسي اډه جوړه کړه ، که څه هم د « خلق » باند
له همت نه تجريد و خود روس په مالي او علمي سپورت يې تاداؤ
پوخ شو او دې تجربي ځوانانو په مغزونو کې يې ريښې وزغولې
لکه څرنگه چې د بېنکېلاک قانون دی په يوه امسا تکیه نه کوي
مخکې کېدې شي چې ورسته شي او اټکاوي له هغه ولاړه شي
اوم بېنکېلاک په يوه هيواد کې دوي رقيبې ډلې يا کسان ساتي
خودواړه په مراقبت سره يو تړبل بني غلامی ته حاضر شي او
م قدرت په وخت کې يوپه تخت کېنوي او بل له ځان سره
د خيره وساتي او که پر تخت ناست غلام غاښ غموله او يا يې صادقانه
غلامی نه کوله نو په دې ذخيره غلام يې د فشار د قوې په حيث
ووړوي او يا يې م مستقيماً پر ځای کېنوي . دا کار په نولسمه
پيړۍ کې انگريزانو م کړی و ، د امير دوست محمد خان د واکمنۍ په

وخت کې شاه شجاع د انگریزانو په غیرو کې و او بیا چې کله
شاه شجاع پر تخت کبهنولی شو نو ا میر دوست محمد خان یې په غیرو
کې ورته کبهنولی و. سوسانو هم دیوهدا سې هدا له پاسه په
۱۳۴۵ / ۱۹۶۶ع کال د خلق بانده پیر دوو برخو «خلق» او «پرچم»
ویشه، د پرچم پالیسی یې داسې وټاکله چې له حکومت سره
هم لار ولري، بېرک به له یوې خوا ظاهر شاه ته هتري پاچا وایه
اوله بلې خولې خپل بانده له محمد داود سره لنډه کړ او دهغه تر
بشپړ حیات لاندې راغی، سردار داؤد د ۱۳۵۲ ش ۱۹۷۳ع کال
کودتا د هډوی په ملاتړ وکړ او پرچیان د وزارتونو پر څوکيو-
کبهنیاستد او خصوصاً د کورنیو چارو د وزارت له خوا د اوسلو لپاره
په سلو کې نوی څوکی هډې پرچیانو ته وسپارلی شوې، پرچیانو
د رشوت اخیستلو او نورو فجايعو له لارې د سردار داؤد حکومت
د پر بدنام او د خلکو نفرت یې ترې پیدا کړ، دا د روسانو له خوا
ورسپارل شوی پروگرام و؛ داؤد دیر ژر له خلکو نه تجرید
او د عام نفرت وپشو څو کله چې داؤد په ځان پوه شو او غوښتل
یې چې له دې دام نه غاښه خلاصه کړي، زوس د خپلو ذخیره
ایجنټانو په وسیله په بهرنی او عاجل ډول د خلق او پرچم بانده ونه
سره یوځای کړل او د دواړو د کله عمل له لارې یې دیوې خونړی
کودتا طرح وکړه، روس په دې لوبه کې د پردې تر شا هر څه مهیا
او چمتو کړل او د پردې پر مخ د ۱۳۵۷ کال د ثور په اوومه نیټه
(د ۱۹۷۸ع کال اپریل) خلقیانو او پرچمیانو خونړی کودتا

پیل کړه او څرنګه چې له یوې خوا د سردار داؤد حکومت له خلكونه تجرید و، له بلې خوا یې ایډیالوثری او بې خاصیته و، له بله پلوه مهمې چارې د بې کفایت کسانو په لاس کښی وې او له بلې خوا داؤد ډېر مغرور او په ځان غاوره و؛ په یوه ورځ کې پرې بریالی شول او په دې وسیله روسانو پر افغانستان باندې په ۱۹۷۸ع کال کې خونړی خو غیر مستقیم تېری وکړ.

روسانو پر افغانستان باندې د دې په زور ورتپل شوي حکومت ترکیب په داسې ډول راڅرګته کړ چې د قدرت ټوله دخلقیانو لورته درغه کړي او دخپل استعماری پلان له مخې پرچیان د اقتدار جناح ته اړباسي؛ بېرک له دې وېش نه ناراضه شو او یوځل بیا یې له خلقیانو سره زړه دښمني رانوي کړه او د روسانو د تیرید شوي هدف له پاره شری اتحاد ګډ وډ شو؛ په همدې حالت کې روسانو بېرک له افغانستان څخه د سفیر په جامه کې وویست او د سفارت ترسروا غلا وروسته یې په خپل ځناک کې کښېناوه، دا دروس له پاسه خلقیانو ته د فشار ډېره ښه قوه وه، که تره کی او امین به دښې غلامه رول نه لوباوه نو بریښنیف به د بېرک سر له ګمبوازانه ورتنه راوویست او دوی به یې د رقابت په دنیا کې هر ډول غلامه او لکه وهلوته اړ کړل. خلقیانو د روس له فرماندې سره سم بې ساری وحشت وکړ، قتل عامونه یې وکړل، په لسم او زره بې ګناه افغانانو یې ووژل، کلی او ښارونه یې وړان کړل او په نتیجه کې خلکو ملي پاڅون پرې وکړ او په څو میاشتو کې دخلقیانو تر نیمایي مریات

عسکر او منصبداران مړه ، دخلقتیانو حزبی عزیمت او د
 هېواد زیاتې برخې آزادې شوې دا وخت له یوې خوا خلیفات
 د سقوط په پوله ولاسه وو ، له بلې خوا به د امین خودخواهی
 کله - کله د بې اجازتې غپلوله پاك دی هماغه اوله بدل لوري د
 خلق د غلامی دوده سرته رسېدلې او د لاس پاکولو د اسمال نور
 زور شوی ؤ .

د پېښوپه نتیجه کې د شاه شجاعی تاریخی بیاتکرار را رسېدلی
 ؤ ، روسانو له فراري ببرک (گیدمې) سره افغانستان ته درسي
 لښکرو د لښتولو قرارداد وکړ ، پروگرام داسې ؤ چې روسان به
 د انگریزانو په خلاف له ببرک نه وړاندې افغانستان ته ننوزي ،
 امین خاين به را نسکوروي ، عسکري قشلي به مینسي ، راپور به لاندې
 کوي او بیا به نو ببرک د روسیې له راپورنه خپل حکومت اعلانوي
 په همدې حال کې به د روسیې د راپور موجوده د افغانستان له راپور
 سره یو کيږي او داسې به بنود له کيږي چې گویا ببرک د افغانستان
 له راپورنه غږېږي خودا نقشه مخدای رسول کوله ، روسان د ترکي
 او هواله لارې افغانستان ته لښتول ، امین یې مردار کي خو
 عسکري قشلي یې لا بشپړې نه وې نیولې او د افغانستان راپور اعدای
 خپروني کولې او هر امین دواکمنی خبرونه لیکلول ، په همدې وخت
 کې ببرک له ټاکل شوي پروگرام سره سم د مسکو او تاشکند له راپور
 کانونه خپله وینا نشر کړه ، امین یې نسکور شوی ویا له اوځان
 یې د انقلابی شورا (ا) او د دولت مشر (ا) اعلان کي خو په همدې دقیقه

د افغانستان لاريو د امين د حكومت خبرې كوي او د روسانو
دا پلان هم رسوا شو.

هو! د شور ترخوږي كودتا وروسته چې هوډ يې دروسانو
غير مستقيم تېرى كېږي، روسانو د ۱۳۵۸ ش (۱۹۷۹ ع) كال د
جدي په شپږمه نېټه پر افغانستان باندې مستقيم، بربنډ او
له ټولو قوانينو او هوانينو نه خلاف تېرى وكړ، د دوى ترسل
زرو زياتې لټكې پر افغانستان راواوښتې او له شانه يو وطنپو
ثاني شاه شجاع بېرگ تزارمل پسې لارون ؤ.

روسانو هم لكه انگريزانو چې امير دوست محمد خان له روس سره
په مرسته تومتې كړې ؤ، امين له امريكا سره په مرسته تومتې كړي؛
دى يې د «سى، آى، اې» ايجنټ وگاڼه او زياتې وكړې چې كه
روسان افغانستان ته نه وى راغلى نو امين به افغانستان امريكايانو
ته حواله كړې ؤ (۹). او برېښنيف خى واقع وويل چې: «دا تجاوز
وقايروى تجاوز دى او هوبن افغانستان حكه نيولى چې روسيې ته د
امريكې له خوا خطر متوجه ؤ»؛ روسانو دخپل بې شرمانه
تېرى له پاره يوبل پر توگه هم ورواغوست او هغه دا چې هوبن
د افغانستان د قانونى حكومت (۹) په بلنه (۹) راغلي يو خوكله چې
ترې وپوښتېدل شول: د كوم قانونى حكومت په بلنه؟ حكه كه
امين راغونډتې واى نو امين ځان در باندې واژه؟ او كه
بېرگ دا كار كېږي نو بېرگ خواهه وخت يوزراى ؤ او د هغ
تړون كولو صلاحيت يې نه درلود؟ دوى بى خواهه ووخو بېرگ

شرميا شتي وروسته په سپين سترگه وويل: زه د امين تر مرگه
شرميا شتي وړاندې كابل ته بلغلي وم ، له كېڼد سره په تماس
كې وم اود گوند غرو دا فيصله (!) كړې ده ادا دى د تجاوز له پاره
يو داسې شيرې پرتوك چې تر پنخوا زيات يې هرڅه ترې ښكارېږي!
تر دې وړاندې روسانو خپل تر لاس لاندې د تره كې او امين
گورډاگى حكومتونه په افغانستان كې د عدل او نياو سمبولونه بلل او
د دوى ټول فجايع يې د " امپرياليزم تبليغ " كانه ، خود يوې نوي لويې
له پاره سكوت مات شو او د روس نوي گورډاگى سترگې پټې او خوله
خلاصه كړه ، په دې غلط فكر چې كويا خان به په خلكو ومني د امين
په افشا ، كولو يې لاس پورې كې او دروس د ټولو سپوڅليانو د
نجا يهونه يې داسې پرده پورته كړه :

« (حفيظ الله امين) چې د افغانستان استقلال له خارجي ارجاع
سره په سودا كې واچاوه او زهونې د زده او هليونو سره سم ثروت وچود
او حيف او ميل كې ، د افغاني غيور و او ننگيالو خلكو غيرت ، شرف
اوناوس يې تحقير او ترهين كېل ؛ د تل له پاره زهونې د كران هيواد د
شړند له هڅې نه ايسته كړاى شو...»

ده په يوه بله علامانه وينا كې وويل : « كه ... د افغانستان
د شجاع اردو فداكارى اود شوروي دور وړى او بې شايې مرستې
نه واى نزد غزايه بريالى انقلاب به خپل نوى پراوته نه وى ننوتلى
اون به نه يوازې په افغانستان بلكه په منطقه كې يوه لويه تاريخي فاجعه
منځ ته راغلې وه ، دا دراماتيکه اولويه فاجعه د امين د بانډ په وسيله

د امریکا د استخباراتي ادارې سي . آی . ای ، د پيکن دره
د توطيې ، د منطقي د اجتماع ، د سادات ، اسرائيلو او دنورولتيا
خړاکورس په ترون او کډون ، طرح شوې وه ، چې د هغې له مخې يې د
افغانستان نيم اوسيدونکي له غځه وپهل ، د هيواد خپلواکي ، ملي
حاکميت او ارزي تماميت له غځه وپهل کېده او حتی د ايران اسلامي
نهضت چې د آيت الله امام خميني په وسيله فتح ته راغلی ، کومتل
کېده او په سيمه کې ترچيلی نه لويه فاجعه پېښېده له (۹) .

ده لکه شاه شجاع غوندي د روسانو د وحشي متجاوزولیکرو
په باب وويل : « د شوروی د وسله وال پوځ محدودې قطعي (۹) چې
د افغانستان د دولت په قانوني غوښتنه (۹) ، د بهرنيو
وسله والو تېري د دفع او له غځه وپهل او زموږ د هېواد د
خپلواکي د حاکميت او خاورې تماميت د ساتلو له پاك افغانستان
ته راغلي دي تر هغه وخته به دلته پاتې شي چې د افغانستان
نه د بهرنيو لمسونو ، لاس وهنو او تېريو کيچې اغېزه ورکه او له
غځه وپهل شي او ټولې بهرنۍ لمسونې ، لاسوهنې او تېري د بندولو
له پاره رښتيني او معتبر تضمين تاين شي . »

ده په هغو لهماؤ زړو شهيدانوم د مکر تمساحي او ښکې توپي کرې
چې خلقيانو د روسانو په فرمانده او وسله شهيدان کرې وو ، د دوي
فلقه (۹) يې واخيسته او په يوه وينا کې يې په پوره بې شرمۍ وويل :
« تر هرڅه وړاندې اجاره لاکرې چې د افغانستان د ديموکراتيک
جمهوري دولت او حکومت د سيا سي کرنلارې تر وړاندې کولو مخکې د

گوته د مرکزي کميټې . . . د انقلابي شورا او حکومت او زما بېرک کارول
 له خوا چلې ژورې خواشيني او لويې خراخوږي او درناوي . . .
 د هغوبې پايه او بڼکو او په وينو گډه او بڼکو په مناسبت تاسوته
 وهاندي کمې چې د حبس او زندان، جبري مهاجرت او تبعيد، تشييد
 او غير انساني نجر او شکنجې او زهون د لساؤ زرو مهيندو، پلرونو،
 وروغو، خویندو، لوڼو، زامنو، ماشومانو د دسته جمعي شهادت
 او وژنې له امله چې د حفيظ الله امين مير غضب له خوا او درې انسا
 وژونکې جلاد په مستقيم امر راغونځ ته شوي دي . . .

هداران لکه څنگه چې شاه شجاع خان د ملت ضد کانه هدا سي پوه
 وينا د بېرک له خولې م ووتله: « په خواشيني سره بايد ورايم چې سره
 له دې چې رهبري د کارگرې طبقې او ټولو زحمتکېنانو په لاس کې ده
 خوزمون د دولت د ادارې ماشين لاس ته اوسه تر ډېره حده دخلکو په
 ضد دی .»

پرافغانستان باندې دروسانو له دې تېرې سره داخل د ملت
 د نړۍ ولاهدني او پاڅون ضرورت نه و، د افغانستان ټول ملت په
 تېرپوه نيم کال کې له خلقيانو سره د هيواد په بېلا بېلو برخو کې جنکېدلی
 و، شای په ځای يې د خلقيانو لوی - لوی پوځونه له فحشه وهرې او ډيره
 سوسي وسله يې تر لاسه کړې وه؛ د کيرلې قتل عام، د هرات قتل عام،
 د ننگرهار او دمزلر د هدا دی د فرقو د بالاحصار د قتلې او دريشفور
 د عسکري قيامونو کتل خلقيانو په وحشت سره تر سره کړې وو. دنورستا،
 کونړ، خدرانو، وردگو، باميانو اونوروزياتو سيمو قيامونه هم

شوي وو او مجاهدين وسله په لاس په سنگر ونو کې ناست وو؛
د روسانو تېري د جهاد ساحه نوره م پراخه کړه ، د ۱۳۵۸ ش
(۱۹۸۰ع) د دلوې په میاشت کې په هرات او کندهار کې بناریان
راولار شول او په شپو- شپو یې د « اَللّٰهُ اَكْبَرُ » مقدس او
ملکوتي غږونه لوړ کړل او حکومتي تاسیساتو ته یې اور ورته کړه .
په کابل بنار کې م د همدې کال د کب په درېیمه نیټه له ټول بڼا
نه د اَللّٰهُ اَكْبَرُ آسمانی غږونه پورته شول د شبکې دۍ وټیو د یې
مات کړل ، د پولیسوله ماوریتونو نه یې وسلې تر لاسه کړې
او سهار دوخته په ټول بنار کې مظاهري راووقې ، دوکانونه له یوه
سره وتړل شول ، د « اَللّٰهُ اَكْبَرُ » چیغې پورته شوې ، د روس مرده
باد ، ببرک مرده باد ، روس دې زموږ خاوره پرېږدي ! شعارونه
ورکړل شول ، دولتي ودا مینو او موټرو ته اور واچول شو او روسانو
په ډېره وارخطایي تانکونه راوایستل ، پر چیانو د حوانانو په شهیدانو لور
لاس پورې کړې ، الوتکو الوتنې پیل کړې او د ورځ گردۍ قیود ولگېدل .
جمعي زندانونو خولې خلاصې کړې او په زدهاو افغانانو وراچول شول
بنديان په شپو- شپو وېرې وساتل شول ، په برقي ډنډو ووهل
شول اوران- راز زچرونه ورکړل شول خود اَللّٰهُ اَكْبَرُ په ملکوتي
غږ پیل شوی قیام ډېرې شپې دوامدار پاتې شو ؛ د ۱۳۵۹ کال -
(۱۹۸۰) په پسرلي کې د پوهنتون او لیسو جنون او هلکانو د روس په ضد
مظاهري پیل کړې او د گولیانو په باران کې به بنار ته راوتل او درېیا
په ضد به یې شعارونه ورکول . خصوصاً په جنون کې په زدهاو ملالی .

را فتح ته شوي او سينې يې گوليو ته سپرکړې، دېر ولسي او جگړې
 په نزه شهيدان شول خو نعضت په مياشتو - مياشتو غلې نشو، پراخ
 شو، وسيع شو، د افغانستان گوټ - گوټ سنکر - سنکر او
 پڅي-پڅي يې عسکر - عسکر شو؛ د ابريالي او قهرمانانه جهاد په نره
 دوام لري او دوام به کوي خصوصاً وروستۍ مياشتې د جهاد د بري
 يې ساري مياشتې دي او روس او دروس بچيان يې لکه مورک غوندي
 پخپلو عسکري قرارگاؤ کې محصور کړي دي .

تر دې وخته پورې د انگرېزانو او روسانو لومړنيو تېريو
 د يونيم سل کلني قاصلي سره - سره يوبل ته سره ورته لاره وهلي
 خو د روسانو د تېري موده ولى او بده شوه ؟ دا يوه مهمه پوښتنه
 ده او دا وړ دېدلو عوامل يې هر دېر دي .

ددې ارغني جهاد لوی توپير دادى چې هغه وخت د جهاد
 قايدان او مشران له کليونه را ولاړ شول، خلک يې تنظيم کړل
 او د جهاد د پيل په وخت کې يې په بل پسې کابل ته ورسېدل
 او هلته په عين حال کې چې د جهاد مشران وو د جبهو قوماندانان
 هم وو، د هغو مشرانو دېر والى د تشت او تفرق له پاره نه بلکه
 د دې له پاره و چې د يوه مشر په شهادت سره يې بل مشر خاى
 ډک کړي او د جهاد قومانداني په لاس کې واخلي، هغوي په
 دى فکر کې نه وو چې د شهيدانو له پاکر وينونه د موټرو،
 ماينو او مرفه شروند خاوندان شي بلکه هغوي تر نورو وړاندې
 سروند قرباني ته وړاندې کړي وو، د هغوي تر منځ د دېن

د نفاق او د زنا اچولو لاس کار نشوای کولای او د پېر زمر
 به یې د دینمن د سیسې په صادقانه ډول سره افشاء کولې او
 په کله به یې د دسایسو او وساوسو مخه نیوله . هغوی په
 مقدس قرآن تیننک ایمان درلود ، سر بښندل ورته آسان وو
 خو په قرآن او سوگند نه درېدل ورته کفر او له ایمانه
 تېرېدل ښکاره بدل .

خونن متأسفانه د جهاد داخوا بدله شوې ده ، د جهاد
 مشران له افغانستان نه دباندې او د جهاد له سنځرونو
 نه دوهره لیرې دي چې حتی د ۴۰۰۰ غزني یې هم غوښته نه رسېږي
 دوی د پېر بڼت ددې له پاره نه دی چې د جهاد په صفونو کې ټینګت
 راوړي بلکه ددې له پاره دی چې د جهاد واحد صفونه په خوږخو
 وویشي او کله - کله ددې زمینه هم برابره کړي چې یوه مجاهده ډله
 د بېلې مجاهدې ډلې غاړې ته ولوېږي ، په خپل منځ کې سره وجنګړي
 او اصلي دینمن ترې پاتې شي ، همداراز متأسفانه د جهاد مشران
 د امارتنو په القابو کې د پاچاهۍ کلتور په تر لاسه کولو بوخت
 دي او د موټرو ، مانیو ، عیش ، راحت او استراحت په لټه کې دي .
 اوم متأسفانه دینمن د جهاد صفونو ته خپل اوږد او ناولی لاس را
 غزولی او په تفتین بوخت دي .

خوله دې مایوس کوونکو عواملو سره - سره د هیواد په گوټي -
 گوټي کې د جهاد گڼ بندیتوب موندلایه کوي چې دا مقدس جهاد
 هم د بېرې پرلپه لپه شوی او د عیش او نوش کې مصروف مشرانو

په ځای به جهاد مشري پیام هغو اتلو او قهرمانو قوماندانانو
ته انتقالیږي چې په سخت ژمي ، لوړو غزونو او هوډو د بنټو کې په
جهاد بوخت دي او دکولیو په باران کې د دښمن په لور مخ په
ولاندې وځي او سگړوندي یې یو پر بل پسې له فتحه وړي .
هوډو باوري یو لکه څرنګه چې انګرېزانو شرمېدونکي ماته
خوږې هداسې شرمېدونکې ماتي ته روسان هم وړاندې شوي
او د تېري وحشیانه څپې یې ډیر ژر په تېرېدو دي .
وَمِنَ اللّٰهِ التَّوْفِیْقُ وَعَلِیْهِ التَّکْلَانِ .

در پیمه برخه :

د بالاحصار ننداره

سُرخرویی یې تل په وینو د دښمن ده
د کابل بالاحصار کې دا اثر دی

د کابل د شپږ دروازي غره د تاريخي لړۍ په ختيځه
پېلامه کې د بالاحصار پر تمينه کلا دنکه غاړه ولاړه وه ، تول
کابل يې تر نظر لاندې ؤ ، د کابل ښار ساتنې د پاڅه ستر
په توگه يې په سلهاؤ کلونه خپله تاريخي وظيفه سرته رسوله
او افغاني عسکرو ته يې د تل له پاره په خپل زړه کې ځای
ورکړی ؤ .

د ۱۸۳۹ع کال د اوړي يوه ډېره توده او دوپ ورځ وه ،
په اصطلاح پېر يانورونه اچولي وو ، دخوپ له لاسه
هوا توره ښکارېدلې او درېنا په زړه کې يې يوه توره تياره خوړلې
په هدا سې يوه ورځ د بالاحصار دروازي پرانستې شوې ، د افغان
عسکرو پر ځای نا آشنا پوځيان ورته را ننوتل چې سره مخونه ،
سره ويښته او شنې وچې - وچې سترگې يې درلودې ، دوی
راغلل د افغاني عسکرو مورچې يې ونېولې او د کابل ښار
څارنه يې له دې پاڅه سنگر نه پيل کړه ؛ دا دانگرېزانو
د هغه څلور پوځوس زريز پوځ له ډلې څخه وو چې ظاهر ا
افغانستان ته د « دوست » (۹) ، ليکړ په توگه د فرار ي
شاه شجاع له خوا رابلل شوي وو خو په حقيقت کې شاه شجاع

د دوی له خوا افغانستان ته راوستل شوی ؤ .

بالاحصار خپلونزیر میلیونه حیران - حیران کتل چې

ددې حصار له لمنې سره د توپونو په دزو سره پاچایي سلامي
وشوه او په دې وسیله په کابل کې د شاه شجاع خپلواک حکومتې
اعلان شو، پاچا اعلان صادر کړ چې : زه په خپل موروثي تخت
کعبیناسم او دوستي قواوې دې، نر ماد قانوني حق د راسپارلو
له پاره راسره راغلی دي او کله چې زما تخت تینلې او مخالفین
و خپل شي بیا به دا دوستي قواوې بېرته خپل لوی هیواد ته
ستینوي . ۱ .

خو بالاحصار په رڼو سترگو کتل چې ورته راغلي شین

سترگې مېلمنه د کور په هرڅه واکداري کوي او د کور د میړني
په توگه ځان بشپړي او حتی د دې زړور دې، پاچا دخپلې خورې
هم د همدې له خوا دیکتي کېږي؛ دی چوپ او غلی ؤ خردا
ران په دې خاورینو دیوالونو کې محصور پاتې نه شو، خو
شو او په ټول هیواد کې افشاء ! .

د افغانستان میړني او په خپلواکي مین ملت دخپل کور

غاصب ته له پخوا نه بد ورگي ؤ او س غوسمن او قهرجن را
پاشېد، د هیواد په گوټ - گوټ کې پورې - وړې غونډې
وکړې، وړې غونډې پسې لویې شوې توحید نشوې، سره غبرگې
شوې، یولاس شوې، تر کابل راچا پېر شوې، د بالاحصار
د پخو دیوالونو غونډې یې د مقاومت انساني دیوالونه جوړ کړل،

راغونډ شول اود ۱۸۴۱ع کال دهنی د نومبر د دوهمې نېټې
د سهار په خزه کې یې د قرآن کریم په حکمې رسمې باندې د پښې
ترې په کولوسره پاڅون وکړ او قیام اود بالاحصار لمنې ته
یې لاس وړید کړ، انگرېزان یې همهلته ایسار کړل، په تشو لاسو
خود مقاومت په پولادینو کامونو مخ په وړاندې ورغلل، شهیدان
یې ورکړل او قربانیان! اوله همدې شهیدانو نه یې زینې جوړې
کړې، د بالاحصار لوړو دیوالونو ته پرې ور وختل، ترې ورواوتل
انگرېزان یې د اور په لمبو کې را ښکېل کړل، د بالاحصار لمن
یې ددوی په وینو تکه سره کړه، اوددې تاریخې حصار پاکه غېږ
یې ددوی له ناپاکو وجودونو څخه پاکه کړه -

بالاحصار تنده ان کوله چې په فریب راغلی د بنمن د توپې په زور
له بالاحصار څخه اوبیا له افغانستان څخه وایستل شو او چا چې
دا دوستان (۹)، رابللی وو د هغه وینې یې هم له دوی سره گډې
کړې -

دېر کلونه وروسته هدا شین سترگي میلمانه یوځل بیا راغلل
د بالاحصار لوړو ته یې پورته نشوی کتلی او دخپل قهر سره یو
له پاتې د اور لښې ورته کړې - پوځ او سرلویې بالاحصار د
اور خوراک شو خرد بنمن ته یې سر تیتې نه کې او په کنډ کېرنگا
په خپل ځای سرلویې پاتې شو -

کلونه تېر شول او پېړۍ واوښتې بالاحصار هدا سې سرلویې
شروتد تیراوه، دخپل وروسته پاتې هیواد ننداره یې کوله

خود خپلو غیور و بچو مېراني او غیرت يې زده تکیه کړی ؤ .
د ۱۹۷۹ع کال د وروستی میاشتې وروستی شپې ورځې او
د ژمي ډیره یخه او خړه پړه ورځ وه ، یخ په رگونو کې وینه وچوله ،
د دسمبر ۲۷ ورځ و چې یوځل بیا د بالاحصار دروازې پرانستې
شوې ، د افغاني عسکرو په ځای بیا هم نا اشنا پوځیان ورته
رانتول چې د دوی هم سره مخونه ، سره وینه او شپې پوځي
سترگې وې خو فرق دومره و چې هغه نا آشنا میلمانه د غزني بڼکلاک
څرې و و چې د ختیځ له لارې هېواد ته رانتوتې وو او داد
شرقي بڼکلاک بچوڼي و و چې د شمال له لارې يې هېواد ته ختمه
کړې وه ؛ دوي هم د افغاني عسکرو مورچې و نیولې او د
کابل ښار څارنه يې له دې پاڅه سنگرنه پیل کړه ، هو !
داد روس د هغه سلزر کسین پوځ له ډلې څخه و و چې بیا
هم افغانستان ته د دوست (؟) لښکر په توگه د فراري بېرک
له خوا رابلل (؟) شوي وو خو په حقیقت کې بېرک دوی
افغانستان ته راوستلی ؤ -

بالاحصار بیا هم خپلونیویر میلمنوته حیران - حیران کتل
چې د بالاحصار له لوی لور سپیکرنه د بېرک خپلواک (؟) حکومت
اعلان شو ، بېرک وویل چې زه د تخت د مستحق په توگه رئیس
جمهور شوم او دوستي قواوې (؟) د افغانستان د ساتلو له پاره
راسره راغلي او کله چې مخالفین و خپل شي اود امپریالیزم لاس غزته
ختمه شي بیا به دا دوستي قواوې بېرته خپل لوی اوسوله

دوست (۹). هیواد ته ستنږي .

بالاحصار بیا هم کتل چې داخل راغلي شين سترګې مېلنه
م دکورد مېرمنې په توګه اختیارات په لاس کې لري او بېرک
دیوه لږد سپیکر په حیث غور مېږي ، قلعې کوي او
کومی شلوي ، دی بیا هم غلی او چوپ و خو په شاوخوا
کې یې په دې ساړه ژمي کې تاوده سنگرونه جوړېدل او فقط
دوی میاشتي وروسته د حوت په درېیمه نېټه داسې هم
وشول چې یوځل بیا لکه یونیم سل کاله وړاندې د کابل ښار
د الله اکبر ملکوتي غرونو په سرواخیست او د هېواد خلک
په خپل بې دینه دینمن پسې په تش لاس را پاشېدل او د
دینمن له تاکنو سره یې غېږې وړکېې ، دا ډول ولاړېدني یې بیا-
بیا ولیدې او دېر ځل د تډو شپو په زړه کې داسې هم وشول
چې د هېواد غړي زامنو بیا هم د بالاحصار لمنه ونیوه او
د بالاحصار دیوالونه یې د دینمن په وینو ورنګول .

بالاحصار هر شپه او ورځ د همداسې پېښو تماشایي دی
خو د دینمن د ډېرو وینو له پانځاندې تنده ورځ په ورځ لازیاتېږي
او ډاډه دی چې هغه ورځ به هم دېر ژر را ورسېږي چې دا
شین سترګي مېلمانه یوځل بیا په دسته جمعې ډول دده په
پښو کې قرباني شي .

زه یو سهار د بالاحصار د شرقي دروازې په لمنه کې
تېرېدلم چې ور وې کتل په ^{دروازې} وروستي عسکرو پیره کوله ، په سترګو

مې تياره راغله خوچې لږ وروسته بڼه خیر شوم د دې
دروازې هغه ډبرین زمريان چې د افغانی عسکرو ترڅنګ به
پې سر و نه بڼکار بدل هم له منځه وړل شوي وو ، ما په
دې ډبرینو زهر و پسي د تأسف سرخوځاوه چې یو ناڅاپه
مې د « شهدای صالحین » په لور د بالاحصار په لور او لورې
دیوال چې زور شوی و خو نسکور شوی نه و ، سترګې ولګېدې
بالاحصار ننډاره کوله ، د لمر زرينو وړا تګو پې د منځ وړې
وړې شکې لملولې او په دې خلا کې پې د حال په شربه ویل
« خیر دی که د بڼمتانو زما د لمنې ډبرین زمريان له منځه
یوړل خوله مانه تا و راتا و د وطن زمري بچیان مېرني مقابلې
ته چمتو دي او ما په دې سترګو لیدلي چې داخل به هم د ان مریا
داسې بریالی کېږي لکه څو ځله چې د خپلو قوي د بڼمتانو په مقابل
کې بریالی شوی او په تش لاس پې خپل زور و د بڼمن زما په پښو
کې قربانی کړي دی ! » -

پښو ته نه عې هسکه غاړه به اوسېږي
زمانه ده ، حادثې دي ، زموږ سردی

(پای)

ضریب

د ليکوال نور چاپي آثار

- ۱- «پوهنه او پښتو ادب» (د علم او پوهې په ارزښت باندې د پښتو شاعرانو نظريې)؛ په «پوهنه» مجله کې پرله پسې خپور شوی دی؛ ۱۳۴۱ ش / ۱۹۶۲ ع .
- ۲- «ولی» (ددې کلمې پر ۳۳ معناؤ څېړنه)؛ په پوهنه کې پرله پسې خپور شوی؛ ۱۳۴۳ ش / ۱۹۶۴ ع .
- ۳- «سکروټي» (د انتقادي شعرونو مجموعه)؛ ۱۳۴۵ ش / ۱۹۶۶ ع .
- ۴- «په پښتو نظم کې د تاريخ استخراج» (څېړنه)، دارساله لومړۍ په «آريانا» مجله او بيا په کابل «مجله کې خپره شوې ده؛ ۱۳۴۵ ش / ۱۹۶۶ ع .
- ۵- «برېښی» (انتقادي او انقلابي شعرونه)؛ د شهيد پايښ حنيفي له «سپېده» نومي شعرونو سره يوځای؛ ۱۳۴۶ ش / ۱۹۶۷ ع .
- ۶- «د هوتکونارې» (د شفاهي منظوم تاريخ يوه مجموعه) ، ناشر: «پښتون کتاب فروشي» ، ۱۳۴۹ ش / ۱۹۷۰ ع .
- ۷- «د خلکو سندرې» (د پښتو اولسي ادب د ډولونو معرفي او څېړنه) ، ناشر: د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه ؛ ۱۳۴۹ ش / ۱۹۷۰ ع .
- ۸- «د پښتو پخوانۍ تذکرې» (د پښتو تذکرو تذکره) ؛ ناشر:

- « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع .
- ۹ - « د افغانستان لومړنی کاغذي پيښي »، (په افغانستان کې د کاغذي پيسو تاريخچه)؛ په « آريانا مجله کې خپره شوي، ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع .
- ۱۰ - « د سقراط محاکمه » (د افلاطون ليکنه)؛ په پښتو ژباړه؛ د « زيري » په جريده کې پرله پسې خپور شوی، ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع کال .
- ۱۱ - « سقراط په زندان کې » (د افلاطون ليکنه)؛ په پښتو ژباړه؛ د « زيري » په جريده کې پرله پسې خپور شوی، ۱۳۵۱ ش / ۱۹۷۲ ع کال .
- ۱۲ - « د تاريخ ټولني کتابونه » (اختصاصی بيليوگرافي)؛ ناشر: « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۱ ش / ۱۹۷۲ ع .
- ۱۳ - « د جمهوريت وړې » (د جمهوريت په باب د ويلو شعرونو مجموعه)؛ ناشر: « پښتو ټولنه » د « کابل مجلې » اداره؛ ۱۳۵۲ ش / ۱۹۷۳ ع .
- ۱۴ - « ادبي ستوري » - لومړی ټوک - (د لرغونو شاعرانو تذکره) ناشر: « پښتو ټولنه »؛ ۱۳۵۳ ش / ۱۹۷۴ ع .
- ۱۵ - « پښتو پانگه » - لومړی ټوک (کتاب پېژندنه)؛ ناشر: « پښتو ټولنه »؛ ۱۳۵۴ ش / ۱۹۷۵ ع .
- ۱۶ - « تېر يادونه » (د ملي وياړونو په ياد کې ويلي شعرونه)؛ ناشر: « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۴ / ۱۹۷۵ ع .

۱۷- « دروېنان ياد » (د بايزيد روېنان د بين المللی -

سمینار د مقالو مجموعه) - ټولونه - ناشر : « پښتو ټولنه » ؛

۱۳۵۵ ش / ۱۹۷۶ ع .

۱۸- « روېنان ليکنې » (د روېنانيانو د آثارو معرفي) ؛ ناشر :

لومړی ځل په « آريانا » مجله او بيا په « روېنان ياد » کې خپره شوی ؛

۱۳۵۵ ش / ۱۹۷۶ ع .

۱۹- « خواجه عبدالله انصاري او دده مناجاتونه » (د خواجـ

کتابچنود او په مسجد نثر دده د مناجاتونو ژباړه) ؛ ناشر :

« د پښتو د پرمختيا او پياوړتيا آمريت » ؛ ۱۳۵۵ ش / ۱۹۷۶ ع .

۲۰- « پښتو د پېړيو په پوړيو کې » (د پښتو ادب يولنډچاچ) ؛

دا اثر لومړی د ۱۳۵۵ کال په « افغانستان کالني » کې او بيا

په نقش فرهنگي افغانستان « نومی کتاب کې خپور شوی ؛ ۱۳۵۵ ش

۱۹۷۶ ع .

۲۱- « فولکلور د علم مور » (پر علمی پرمختگونو باندې د فولکلور

فکر اثر) ؛ دا کتاب د « فولکلور » په مجله کې پرله پسې خپور

شوی ، ۱۳۵۵ - ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۶ - ۱۹۷۷ ع .

۲۲- « پښتو ادبي ټولني » (د ادبي ټولنو او مرکزونو پېژندنګل) ؛

په « پلوشه » مجله کې پرله پسې خپره شوې ، ۱۳۵۵ - ۱۳۵۷ ش

کلونو پورې / ۷۶ - ۱۹۷۸ ع .

۲۳- « ای هیکواده! ای هیکواده! » (د هیواد په ستاینه کې

شعر وسته) ؛ ناشر : پښتو ټولنه ، « د زین » جریدې ادارې ؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .

- ۲۴ - " پښتو خپرونې " (د پښتو جریدو، ورځپاڼو او مجلو پېژندګلوی)؛ ناشر: " د پښتو د پرمختیا او پیاوړتیا آیت " ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۵ - " په افغانستان کې د ژورنالیزم تاریخچه "؛ ترجمه او تالیف؛ ناشر: " د تاریخ او ادب ټولنه "؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
(د اثر یوازې سل نسخې نشر او پاتې د خلیانو په وحشی دوره کې په مطبعه کې سانسور او د اور خوراک شو) .
- ۲۶ - " پښتو کتاب بنود " (د پښتو د یونیم زر ټوکو چاپی کتابونو فهرست)؛ ناشر: " د بیهقی کتاب خپرولو موسسه؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۷ - " معرفه الافغانی " (د پښتو لومړنی ژبني کتاب، د پیر محمد کاکړ تالیف)؛ سریزه او د متن برابرول؛ ناشر: د اطلاعات او کلتور وزارت، د ننګرهار مجلی مدیریت؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۸ - د رحمان بابا دیوان "؛ د انتقادی متن مقدمه، د متن مرتب: محمد عارف غروال؛ ناشر: " پښتو ټولنه "؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۹ - " د پښتونخوا د شعرهار وېهار " (د فرانسوی مستشرق - دارمستر ټولونه)؛ د مقدمو پښتو ترجمه او چاپ ته چمتو کول؛ ناشر: پښتو ټولنه، ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۳۰ - " پښتو پانګه " (دوهم ټوک) - د پښتو آثارو بېلیوګرافي؛ ناشر: پښتو ټولنه، ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۳۱ - " د سره غره ګلونه " (د پښتو څلورو تنو لرغونو شاعرانو -

- مشرحه تذکره)، د ښاغلي زلي هيوادمل په ملتيا - لومړي
د «زيری» د ۱۳۵۷ کال په کالڅي کې او بيا د امان کتاب چاپولو
مؤسسي ځانگړي نشرکړه؛ ۱۳۵۷ ش / ۱۹۷۸ ع .
- ۳۲ - «دارالامان - ښار اوماڼی» (د دارالامان د جوېد و -
تاريخچه)؛ په «آريانا» مجله کې خپور شوی، ۱۳۵۷ ش / ۱۹۷۸ ع .
- ۳۳ - «خوب» (د جهاد د شعرونو مجموعه)؛ د سمون په
مستار نامه - ناشر: امان کتاب؛ ۱۳۵۸ ش / ۱۹۷۹ ع؛ پېښور .
- ۳۴ - «ناسيوناليزم او ملي مسايل» (د سلو پوښتنو او ځوابونو
په بڼه د افغانستان د ټولني، ملي هيلو او اړتياؤ او مقدس جهاد
ساده سياسي څېړنه) - د سمون په مستار نامه - ناشر: د «اسد»
اداره؛ ۱۳۵۸ ش / ۱۹۷۹ ع، پېښور .
- ۳۵ - «ادبي ستوري» - دوهم ټوك - ناشر: د هنر او کلتور -
رياست ۱۳۵۹ ش / ۱۹۸۰ ع .
- ۳۶ - «ادبي ستوري» - درېيم ټوك - په خواره ډول د «زيری»
په جريدې او «کابل» مجله کې خپور شوی؛ ۱۳۵۹ - ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۰ -
۱۹۸۱ ع .
- ۳۷ - د «واصل روښاني الفناي»؛ (مقدمه - تصحيح او لغتنامه)؛
په «کابل مجله کې خپره شوې؛ ۱۳۶۰ ع / ۱۹۸۱ ع .
- ۳۸ - «د پښتونني ادب» (د پښتو د معاصر ادب ډولونه او اوسنا
څيړي)؛ ناشر د «کابل پوهنتون»، دا اثر د افغان ياد نومي مجموعه
کې خپور شوی دی؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .

۳۹ - « ژب پالنہ » (پښتو ژبې د پالنې او روزنې تاريخ)؛

ناشر: د افغانستان د علومو اکاډيمۍ؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .

۴۰ - « ناوې پښه اخله سپرپره ! » (د پښتني ودونو پر

دودونو يوه خپرونه) ؛ د ارسکاله په راډيو افغانستان کې پر له

پسې يو کال خپره شوې ده ؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .

۴۱ - « د نيموشپو سندرې خوندي کړي » (د پښتو سپر او لسۍ ادب

يوه نوې خپرونه) ؛ د دې اثر يوه برخه د ښاغلي غروال د

« غزۍ سندرې » کتاب د مقدمې په توگه خپره شوې او انگرېزي

ترجمه يې د پښتو شپږنو د نړيوال مرکز په « پښتو » مجله کې پر له پسې

نشر شوې ده ؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .

۴۲ - « زرينې خانکې » (د پښتو د تخليقي ادب ډولونه) ؛

لومړۍ ډزيرې د ۱۳۶۰ کال په کالني او بيا ځا نچرې خپول

شوی دی ؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .

۴۳ - « زنجيرۍ » (د خوشال خان خټک په يوه اثر تحقيق) ؛

د اثر يوه برخه کابل مجلې خپور کړې ؛ ۱۳۶۱ ش / ۱۹۸۲ ع .

۴۴ - « پښتو ډرامه » (د پښتو ډرامې تاريخ) ؛ ناشر: د

افغانستان د علومو اکاډيمۍ ؛ ۱۳۶۱ ش / ۱۹۸۲ ع .

۴۵ - « په افغانستان کې د سکيد جمال الدين افغان خدمتونه »

ناشر: سنټرل ايشيا ، پېښور پوهنتون ۱۳۶۲ ش / ۱۹۸۳ ع .

۴۶ - « اورونه او ويرونه » (د انقلاب د دورې شعرونه)

ناشر: امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع ، پېښور .

۴۷ - « دشمال له خوا شمال دی » (شعرونه) ، ناشر :

امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع ، پېښور

۴۸ - « زندان » (شعرونه) ، ناشر: امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۴۹ - « د وینوبهیر » (شعرونه) ؛ ناشر: امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۰ - « انجام » (شعرونه) ؛ امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۱ - « تصویر » (شعرونه) ؛ امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۲ - ورک زوی خټکه پیدا شو ؟

د اخوند اسحدره تالیف ، مقدمه اوسمون ، په ۱۳۶۴ کال د

امان کتاب خپرونه .

۵۳ - حدیث خون ، د استاد پژواک خوجهادی شعرونه ،

د محمد روحانی میلمنی ټولنه ، سریزه او ژوند لیک ، امان کتاب ، ۱۳۶۴ ش

۵۴ - فالنامه ، د خورشال خان خټک ، سریزه - سمون او

لغتنامه د پېښور پښتو اکیډمی خپرونه ، ۱۹۸۵ ع کال .

یادونه: د « ۸ » نومه کتاب « پښتو پخوانی تذکرې » پاتې لړۍ د

« پښتو اوسنی تذکرې » په نامه پروفیسور ولی محمد خان سیال کاکړ

کښلې چې د چاپ له پاره چمتوده ، همداراز د « ۲۲ » نومه کتاب

« د پښتو ادبي ټولنې » د دوهم ټوک لیکلو له پاره حوان لیکوال

او شاعر ښاغلی شیخ نورعلی بنور . اقدام کړې او انشاء الله

ژر به چاپ ته چمتو شي .

ARTS

B

4.36

RAF

1611

د امان کتاب لږچېرو موخه

پېښور

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**